

РЕШЕНИЕ

№ 1523

гр. София, 26.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА**

при участието на секретаря **ЕВА ЮЛ. ИВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА** Гражданско дело
[***]221110141890 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от [***], ЕИК [***], срещу **М. Х. В.**, ЕГН *****, с която моли от съда ответникът да бъде осъден да заплати сумата в общ размер на **784,98 лв.**, от която сума:

652,66 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от **01.05.2017 г. до 30.04.2020 г.**, ведно със законна лихва от 02.08.2022 г. до окончателното изплащане на вземането;

87,98 лв., представляваща мораторна лихва върху ТЕ за периода от 15.09.2018 г. до 07.04.2021 г.;

37,69 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.03.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 02.08.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, и

6,65 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за ДР за периода от 30.04.2018 г. до 07.04.2021 г. Претендира и разноски.

В исковата молба ищецът [***], ЕИК [***], поддържа, че ответникът **М. Х. В.**, ЕГН *****, в качеството си на наемател на процесния топлоснабден имот, общинска собственост, представляващ **Апартамент [***]**, находящ се в [***], с присъединен

абонатен № [*]** по смисъла на 153, ал.1 от ЗЕ се явява клиент на топлинна енергия за битови нужди относно топлоснабдявания имот. Твърди се, че продажбата на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни Общи условия, които имат характер на договор между топлопреносното предприятие и потребителя, а именно одобрените ОУ, влезли в сила на 10.07.2016 г., за продажба на топлинна енергия от [***] на потребители за битови нужди, които са в сила и съответно са относими към процесния период. Поддържа, че с ОУ от 2016 г. е установено задължение за изплащане на месечните задължения в определения за това 45 дн. срок, считано от датата на публикуването на фактурите на интернет страницата на ищеца, като обезщетение за забава се начислява само по изготвените изравнителни сметки. Твърди, че топлоснабденият имот се намирал в сграда-етажна собственост, в която разпределението на топлинна енергия било извършвано от [***] съобразно сключения между това дружество и сградата в етажна собственост договор.

Ищецът представя писмени доказателства. Моли да се допусне изслушване на съдебно-техническа експертиза и съдебно-счетоводна експертиза, със заключенията по които вещите лица да отговорят на поставени в исковата молба въпроси, касаещи топлоснабдяването и заплащането на отоплителната услуга през процесния период.

Третото лице – помагач на страната на ищеца „[***] ЕООД, изразява становище за основателност на исковете и представя доказателства за извършваното дялово разпределение.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът **М. Х. В.**, ЕГН *****, уведомена редовно, не депозира отговор на исковата молба. В съдебно заседание се явява лично, релевира възражение за погасяване на вземанията с 3-годишна давност. Оспорва, че дължи сумите, с твърденията че всичко е платено и към момента има само една неплатена сметка, която не касае процесния период. Моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Иск с правно основание чл.79 ал.1 от ЗЗД:

С доклада по делото, приет за окончателен без възражения от страните, съдът е указал на ищеца, че следва да докаже следните обстоятелства: 1. сключен между страните валиден договор при ОУ или индивидуален с ответника; 2. качеството потребител- собственик или ползвател на топлоснабдения имот за ответника. 3. точно изпълнение на договора от ищеца-доставяне на топлинна енергия до имот, ползван от ответника, по вид /за отопление, топла вода, сградна инсталация, услуга дялово разпределение/, обема ѝ и цена.

При установяване на горните факти в тежест на ответника е да докаже е възложил, че е погасил претендираните вземания.

По възражението за давност, релевирано в съдебно заседание, в тежест на ищеца е възложено да докаже, че от настъпване на изискуемостта на вземанията са налице обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността. В случай, че се установи основанието за претендираните вземания, на ответника е указано да установи способ за

погасяване на задълженията си.

Предвид нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Съгласно §1, т.2а от ДР на ЗЕ /в редакцията му към 17.07.2012 г. относима към процесния период/ **битов клиент** е този, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, **а потребител на енергия** или природен газ за битови нужди **е физическо лице, собственик** или ползвател **на имота**, което използва ел. или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване за домакинството си.

Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди ("битов клиент" по смисъла на т. 2а § 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. В гореизложения смисъл изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие не е изчерпателно.

Съгласно чл.64, ал.1 от ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [***] на клиенти в гр. София *„Клиент по см. на тези общи условия може да бъде и друго лице-ползвател на имота, различно от собственика на имота, при условие, че последния е представил писмено съгласие в нотариално заверена форма за това. Съгл. ал. втора, „при промяна на наемното правоотношение, новия и предишният наемател са длъжни да подадат до Продавача в срока по чл.12, т.12 /30 дневен/ заявление за откриване или закриване на партида по образец, към което са приложени копия на документи, удостоверяващи наличието или липсата на наемно правоотношение и декларация на собственика по ал.1“.*

По делото не е спорно, а се установява и от приетите писмени доказателства / писмо изх. № [***]/24.03.2021 г. от [***] Заповед № 15/03.08.1999 г. за настаняване на М. В. в общ. Жилище – Ап.20 в ж.к. [***]; Договор за наем от 18.11.1999 г., както и молба-декларация изходяща от ответника М. В.; Протокол от ОС на ЕС от 27.06.2002 г., с приложен списък на етажните собственици, присъствали на същото, в който под [***] като собственик е вписан

СО, Район „[***]“, че ответникът М. В. е „**потребител**“ на топлинна енергия по смисъла § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ/ на абонатен № [***], присъединен към недвижим имот, представляващ Апартамент [***], находящ се в гр. София, ж.к. [***], [***], вх.[***] в качеството си на наемател на жилище ЧДС, съгласно договор за наем с Областен управител на Област София от 18.11.1999 г., който е безсрочен.

Ответницата също признава, че е наемател и обитава процесния апартамент през целия процесен период от 01.05.2017 г. до 30.04.2020 г. и следователно е имала качеството на ползвател, респ. потребител на „ТЕ“ за апартамент [***], находящ се на горепосочения адрес в гр. София, ж.к. [***], [***] се явява именно ответника М. В..

След изрично съгласие на собственика на имота по искане на самата ответница на същата е открита партида, като е присъединен аб. № [***], по която е отчитано потребеното количество топлинна енергия, доставено до апартамент [***] от страна на ищеца, а с договора за наем, наемателя е поел задълженията освен **„да открие от свое име пред съответните организации партиди“**, но и да **„заплаща консумативните разходи за ток, парно, вода и други комунални нужди, както и данък сгради и такса смет в съответната данъчна служба по местоживее“** (чл.8 от договора за наем).

От приетите по делото доказателства, вкл. представените от ТЛП – [***], се установява, че партидата при ищеца се води на името на ответника М. Х. В., като всички отчетни документи /фактури, главни отчети, изравнителни сметки и др./ в т.ч. и за процесния период 2017-2022 г., са издавани на нейно име. В този период няма данни наемното правоотношение да е било прекратено, изменено или по друг начин ответника В. да е изгубила владението върху процесния апартамент, като и тя не твърди такова правоизключващо възражение.

Следователно ответника като **наемател** следва да се счита обвързан с облигационно правоотношение с ищеца, чието съдържание е определено с публикуване от топлопреносното предприятие на одобрените от ДКЕВР общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като Общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване / тези от 2014г. и 2016 г. /, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите – арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ, т.е. договора за продажба се счита за сключен с конклюдентни действия, като няма доказателства ответника да е направил предложения за промени в общите условия, поради което и същите го обвързват. Това е изрично предвидено от закона изключение от общия режим за сключване на сделки при общи условия – /чл.16 от ЗЗД/. Правното действие на сключения договор за продажба попада под приложното поле на ЗЗД, тъй като учреденото от него договорно правоотношение е възникнало между търговец и физическо лице и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ЗЗД – арг. чл. 318, ал. 2. Този договор не е търговска сделка, тъй като негов предмет представлява вещ за лично потребление (топлинна енергия – арг. чл. 110, ал. 2 ЗС) и купувачът е физическо лице.

Следователно, между страните е възникнало действително правоотношение по договор за покупко-продажба (доставка) на топлинна енергия, през процесния период.

Според клаузите на тези Общи условия /идентични са разпоредбите във всички редакции на Общите условия/ се установява, че страните са се уговорили потребителят да заплаща установената цена за доставеното му количество топлоенергия след доставката на тази стока, като месечно определената покупна цена следва да се заплати по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една 12-та изравнителна сметка; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за имотите и сградата и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация – чл. 30, ал. 1 от ОУ. Следователно, независимо от уговорения начин на заплащане на покупната цена потребителят-купувач е длъжен да заплати цената на доставената топлинна енергия в 45 дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася (чл.33,ал.2 от ОУ от 2016 г.).

Задължение за ищеца като продавач на топлинна енергия е да достави необходимото количество топлинна енергия до абонатната станция в съответната етажна собственост. Оттук отоплението на помещенията, респ. доставянето на БГВ до отделните потребители се извършва чрез сградната инсталация, която се състои от вътрешна отоплителна инсталация и от инсталация за подаване на гореща вода. Сградната инсталация, според чл.140, ал.3 от ЗЕ, като съвкупност от топлопроводи и съоръжения за разпределяне и доставяне на топлинна енергия от абонатната станция до имотите на потребителите, включително главните хоризонтални и вертикални разпределителни линии (§ 1, т.4 от ДР на Наредба №2 за топлоснабдяването, съответно §1, т.3 от ДР към Наредба №16-334 за топлоснабдяването) е обща етажна собственост.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение, регламентирана за процесния период в ЗЕ /чл.139 – чл.148/, Наредба №2 от 28.05.2004 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.68 от 03.08-2004 год., отм. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год. и Наредба №16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год./. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл.142, ал.2 от ЗЕ/, като според чл.145, ал.1 от Закона, топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя, въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

В случая етажните собственици на сградата, в която се намира процесния топлоснабден имот след взето решение на проведено общо събрание, са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице помагач /видно от протокол от общо събрание на етажната собственост от 27.06.2002 г. – л.18, както и договор от 20.08.2002г. – л.17/, който няма данни да е прекратен до момента. Напротив, от изявлението на представляващия ТЛП, в становище по делото, става ясно, че именно [***] е ФДР, която извършва дяловото разпределение за аб. № [***] и в сградата, в режим на ЕС, в която се намира процесния апартамент на ул. [***] като това се признава и от ответницата,

която заявява, че ежегодно осигурявала достъп на служителите на „[***]“ за отчет на водомера ѝ за топла вода.

Предвид горното, съдът приема, че в периода между **01.05.2017 г. до 30.04.2020 г.** именно ответника М. В., като **наемател на имот**, находящ се в СЕС, присъединена към АС, има качеството на клиент на дружеството – доставчик на топлинна енергия, респ. същата е потребител на доставеното количество топлоенергия до имота.

От приложените по делото писмени доказателства – извлечения от сметки, протокол от ОС на ЕС от 27.06.2002 г., дялово разпределение за процесния период, индивидуални справки за отопление и топла вода, главни отчети за периода от 2019-2020 /всички те неоспорени от ответника/ се установява, че В. е осигурявала достъп до имота за извършването на реален отчет на водомера си през всички отоплителни сезони, включени в процесния период, поради което съдът счита, че претендираните за плащане от ищеца суми са изчислени при спазване на законовите изисквания, като количеството топлинна енергия, отдадено от сградната инсталация е определено по емпиричен път, съгласно изискванията на Наредбата за топлоснабдяването, а дела за топла вода е изчислен, съгласно чл.69, ал.2 от Наредба № 16-334 за топлоснабдяването, по реален отчет на водомера, инсталиран в имота.

Страните по делото не спорят, а от представените по делото писмени доказателства, в т.ч. извлечение от сметки за аб. № [***], представените от третото лице-помагач индивидуални справки и формуляри за отчет, се установява, че сградата в режим на ЕС, находяща се на горния адрес в гр. София, ж.к. [***], бл[***] е топлоснабдена през целия процесен период, а дяловото разпределение е извършвано от фирма [***], за ЕС и процесния имот, е в съответствие с Методиката, нормативната уредба и проверените документи и данни от уредите за сградата и имота, като общата сума за топлинна енергия, начислена от ищеца във фактурите за абоната е в размер на **652,66 лв.**, от която сума **490,78 лв.** за отопление на имот и сградна инсталация **а 161,88 лв.** – за топла вода. Съгласно заключението на в.л. по ССЧЕ, през процесния период са установени корекции в цената на ТЕ, които са отразени в индивидуалните изравнителни сметки, изготвени от избрана ФДР.

От анализиранияте документи, съдът приема, че начисленията по фактурите, дяловото разпределение и остойностяване на потребената ТЕ за имота, ползван от ответника В. **са в съответствие** с изискванията на действащата Наредба за топлоснабдяване и цени на ТЕ за процесния период. Представените от ФДР – [***], документи, вкл. главен отчет за периода от 2019/2020 г., **подписан** от потребителя, т.е. абоната В., създават индиция, че същата е била консуматор на топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация и топлинна енергия за БГВ. Тъй като самия абонат е осигурил достъп до имота за реален отчет, топлинна енергия е начислявана на база реално потребление, след отчитане на монтираните в апартамента уреди /водомер/. От извършените метрологични проверки на общия топломер, вещото лице е заключило, че последния е бил годно средство за търговско измерване през целия процесен период.

Предвид изложеното по-горе и от приетите доказателства, настоящият съдебен състав приема, че по делото се установяват безспорно, въведените от ищеца с ИМ

твърдения, че ответника М. В., в качеството си на **наемател** на топлоснабдения имот – апартамент [***] находящ се на посочения по-горе адрес в гр. София **да е потребител** на доставяната до имота топлинна енергия, през процесния период. Ответникът като ползвател /по силата на наемно правоотношение/, е обвързан по силата на закона от облигационни отношения по договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия с ищцовото дружество /актуалните такива относими към процесния период са тези, одобрени през 2014 г. от ДКЕВР и в сила от 12.03.2014 г., както и последващите такива, приети с Решение по Протокол № 7 от 23.10.2014 г., одобрени от КЕВР и в сила от 27.06.2016 г. /досежно доставяната до топлоснабдения имот топлинна енергия, **без да е необходимо** нарочно изявление от негова страна, че желае да закупува доставяната в имота от ищеца [***], топлинна енергия. Без значение за валидното възникване на облигацията по договор за доставка на топлинна енергия са качествените параметри на реално доставяната такава. Доколкото закона обвързва качеството ползвател на топлинна енергия с притежаваните вещни права върху топлоснабдения имот, то и отговорността на ответника за задължения за цена на доставена до имота му топлинна енергия във връзка с чл. 150 от ЗЕ следва да е съответна на участието му в собствеността, т.е. доколкото не се установява имота да е отдаден на трето лице, различно от ответника В., се налага извод, че именно последната ще следва да отговаря изцяло за дължимата цена за доставената до имота топлинна енергия през посочения в ИМ период.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответника и без приемането им. Съгласно чл. 150, ал. 3 от ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не се установява, а и не се твърди М. В. /или собственика на имота/ да са се възползвали от правото си по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ.

Предвид изложеното, съдът приема, че между страните за процесния период е бил сключен действителен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни ОУ.

От събраните по делото писмени доказателства съдът приема за установено, че при спазване на чл. 125, чл.139 и чл.141 от ЗЕ, на ответника В. на горепосочения адрес е доставяна топлинна енергия при дялово разпределение в сграда в режим на етажна собственост, при отчитане и заплащане на потребената топлинна енергия на месечни вноски, определени по прогнозна консумация и 1 бр. изравнителна сметка. Установява се от представените от третото лице-помагач доказателства, че абоната е предоставял достъп до имота си, за извършване на реален отчет, което е довело до начисляване на консумираната от него ТЕ по действителни данни и на база реално потребление.

Съгласно чл. 143 от ЗЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация при

въведена система за дялово разпределение чрез индивидуални разпределители, се определя от лицето, извършващо дялово разпределение на топлинната енергия в сградата съгласно Методика по Наредбата за топлоснабдяването. При анализ на приетите доказателства, в т.ч. заключението по СТЕ, съдът приема за установено по делото, че монтираните измервателни уреди в абонатната станция съответстват на нормативно установените изисквания към същите, подлагани са на изискуемия контрол и точно са отразявали количествата отдадена топлинна енергия. Начислените при ищеца количества потребена от ответника топлинна енергия /1 бр. водомер/ са в съответствие с разпределената от ТЛП при спазване поднормативната уредба. Не се установи по делото да са правени рекламации от ответника във връзка с отразеното по изравнителните сметки количество на топлинната енергия, доставена за процесния период от време, като именно показанията по последните сметки са послужили за определяне на количествата топлинна енергия, за които на ответника са начислени сметките за процесния период. Видно от приетите индивидуални справки за отопление и топла вода, през трите отоплителни сезона, се установява, че на ответника за целия процесен период **му се дължи връщане** на сумата от **101,88 лв.**

Дължимата от ответника сума се дължи основно от доставена ТЕ за сградна инсталация и за подгряване на топла вода. Същите са изчислени на база реално потребление и след извършен реален отчет на уредите и водомерите, намиращи се в имота.

От приложените по делото съобщения към общите фактури /на л.13-15 от делото/ се установява, че данните от дяловото разпределение и главните отчети са коректно отчетени във фактурите, вкл. и данните от изравнителните сметки.

С оглед изложеното, съдът приема, че претендираните за плащане суми от ответника са правилно изчислени, отговарят на доставеното и потребено количество ТЕ, като стойността на ТЕ е в съответствие с одобрените от ДКЕВР за периода цени на ТЕ.

По възражението за давност:

При тази установеност от фактическа страна, съдът следва да разгледа своевременно въведеното от ответника, в срока по чл. 131 ГПК възражение по чл. 120 ЗЗД, за изтекла погасителна давност.

Разгледано по същество, същото е основателно, в частта относно претендираната главница, за периода от 01.05.2015 г. до 02.08.2019г. Ищецът при възложена доказателствена тежест, не установява наличие на обстоятелства, които да са довели до спиране или прекъсване на давността, поради което съдът приема, че същата е прекъсната едва с подаване на исковата молба в съда, т.е. от 02.08.2022 г. Доколкото обаче вземанията за стойността на потребена ТЕ са периодични такива, то същите се погасяват с кратка тригодишна давност, с оглед на което и в конкретния случай, всички вземания на ищеца, възникнали преди повече от три години преди 02.08.2022г. следва да се считат погасени поради изтекла давност.

Съобразно разпоредбите на чл. 155 ЗЕ и чл. 156 ЗЕ потребителят на топлинна енергия дължи плащане цената на същата по предварително определени цени, известни на страните,

на месечни вноски с установен в общите условия падеж. Вземанията на ищцовото дружество съдържат изброените признаци на понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага тригодишен срок на погасителна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер – арг. чл. 155 и чл. 156 от Закона за енергетиката. Горните характеристики на вземанията на топлофикационните дружества за цена на доставената на потребителите топлинна енергия, съдът при зачитане на тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012г. по т.д. 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, намира да са такива на периодично изпълнение по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, предвид на което и същите се погасяват с изтичане на установената в същата разп. кратка тригодишна погасителна давност.

Съгласно нормата на чл. 114 ЗЗД погасителната давност започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, като теченето на давността се прекъсва на основание чл. 116 ЗЗД с предявяването на заявлението от ищеца по чл. 410 ГПК/или постъпване на ИМ в съда, което има за последица и прекъсване на погасителната давността за заявеното вземане от датата на ИМ, което в настоящия случай е 02.08.2022г. В този смисъл, вземанията на ищеца за цена на доставената на ответника топлинна енергия и лихви са погасени за месечните вноски с падеж преди 02.08.2019г. С исковата молба ищецът претендира установяване на вземания преди тази дата, а именно от 01.05.2017 г. предвид на което въведеното от ответника възражение за погасяване на част от вземанията на ищеца по давност, се явява основателно за периода от 01.05.2017 г. до 02.08.2019 г.

Видно от приетото без възражения от страните заключение по ССЧЕ, погасени по давност са вземанията на ищеца за главница за ТЕ в размер от 430, 46 лв., мораторна лихва върху главницата за ТЕ в размер на 75,01 лв., вземането за главница за ДР в размер на 21,03 лв. и лихвата върху тази главница до размер от 4,71 лв. Или общо вземания в размер на 531, 21 лв. са погасени по давност.

В останалата част, за периода от 02.08.2019 г. до 30.04.2020 г. ответникът В. има непогасени задължения за потребена ТЕ, в размер на **222,20 лв.**, като дължимите мораторна лихва върху тази главница е в размер на 12,97 лв. Съответно дължимата главница за услугата дялово разпределение, възлиза на 16, 66 лв., а мораторната лихва върху нея – 1,94 лв. Общото задължение на ответника, което не е обхванато от погасителната давност възлиза на сумата от 253, 77 лв.

Поради изложеното предявения иск за стойността на доставената до топлоснабдения на ответника имот, топлинна енергия до размер на **222,20 лв.**, за които задължения ответника М. В. не е ангажирала доказателства да е заплатила, следва да бъде уважен, а за погасената по давност част, съответно отхвърлен.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Предвид чл. 150 от ЗЕ отношенията по повод продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие и потребителя на същата се уреждат от публично известни Общи условия. Предвид липсата на данни по делото за възражение от ответника по чл. 150, ал. 3 ЗЕ съдът намира, приетите от [***] и одобрени от комисията Общи условия за процесния период да са обвързващи и за ответника М. Х. В.. С разпоредбата на чл. 33, ал.2 от същите се определя срок за заплащане на дължимата от купувача месечна цена на доставената топлинна енергия – **45 дни след изтичане на периода, за който се отнасят.** Съгласно чл.33, ал.4 от ОУ продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва, само за задълженията по чл.32, ал.2 и ал.3, ако не са заплатени в срока по ал.2, т.е. само върху задължението по Общите фактури. В този смисъл, въпреки, че изискуемостта на вземанията по ежемесечните вноски, настъпва след изтичане на 45-дневен срок след края на месеца, за който се отнасят, то неплащането им в срок, не води до начисляване на лихви върху прогнозни суми. Напротив, обезщетение за забава се дължи единствено върху стойността на задължението на потребителя, по общите фактури, в случай, че не се плати в срока по чл.33, ал.4 от ОУ.

С доклада по делото, съдът е указал на ищеца, че по иска с правно основание **чл. 86, ал.1 ЗЗД** следва да установи 1.парично задължение на ответника; 2. **настъпила забава на последния за изпълнение на паричното задължение /настъпил падеж/.**

В случая важи принципа „Срока кани вместо кредитора“ и в този смисъл, съгл. чл. 84, ал. 1 ЗЗД, считано от деня следващ последния ден от горния срок /т.е. след 14.09.2020 г./ купувачът на топлинна енергия изпада в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на цената на доставената му топлинна енергия и дължи обезщетение в размерите по чл. 86 ЗЗД. Върху непогасената по давност главница от 222,20 лв., за посочения от ищеца период от 15.09.2020 г. до 07.04.2021 г., дължимата мораторна лихва установена от в.л. по ССЧЕ възлиза на сумата от **12,97 лв.** до който размер иска ще следва да се уважи, а за разликата до пълния предявен размер от 87,98 лв. или за сумата от **75,01 лв.**, претенцията следва да се отхвърли, като неоснователна.

По иска за главница и мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение:

От представените от ФДР „[***] ЕАД документи, касаещи дяловото разпределение в имота, приети като доказателства и неоспорени от ответника, се установява, че действително за апартамента, ползван под наем от ответника М. В., е извършвана дейност по топлинно счетоводство за доставеното и изразходвано количество ТЕ за отопление и топла вода. От приетата по делото справка, отразяваща извлечението от сметката за аб. № [***] и заключението на ССЧЕ, прието без възражения от страните, кредитирано и от съда, се установява, че фактурираната и незаплатена цена на извършваната услуга по дялово разпределение от ФДР е **37,69 лв.** за трите отоплителни сезона. Видно от приетите по делото писмени доказателства, в периода от м. март 2018 г. до м. 04.2020г., ищецът е начислил на ответника общо 37,69 лв. такси за отчитане на уредите за дялово разпределение, като за целта е издавал и 26 бр. месечни фактури, като част от вземанията са погасени по давност –

до размер от 21,03 лв. и периода от 01.03.2018 г. до 30.06.2019 г., а разликата от **16,66 лв.**, за периода от 01.06.2019 г. до 30.04.2020 г., която не попада в периода на погасителната давност, е дължима от абоната.

Ответникът не е представил доказателства за плащане на дължимата сума, поради което предявения иск за цената на услугата „дялово разпределение“ която ответника не е заплатил в срок следва да бъде уважен до установения размер от **16,66 лв.**

Съгласно чл. 36 от ОУ на ищеца, клиентите заплащат цена за услугата „дялово разпределение“, извършвана от избран от клиента Търговец /ФДР/, като стойността ѝ се формира от цената за обслужване на партидата на клиента, вкл. изготвянето на изравнителните сметки и цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на Клиента, за отчитане на уредите за дялово разпределение извън обявените от търговеца дати, се заплаща допълнителна цена, по ценоразпис определен от Продавача. Редът и начина на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата. Продавачът има право да начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва, когато задълженията на клиентите не са заплатени в срок от 45 дни от издаване на изравнителните сметки.

В този смисъл и на основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД, считано от деня следващ последния ден от горния срок купувачът на топлинна енергия изпада в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на цената на таксата за услугата „Дялово разпределение“ и дължи обезщетение в размерите по чл. 86, ал.1 от ЗЗД. В конкретния случай ответникът безспорно е изпаднал в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на таксата дялово разпределение, като за периода от 15.09.2020 г. до 07.04.2021 г. същия дължи и обезщетение за забава в размер на **1,94 лв.**, установен посредством заключението на счетоводната експертиза.

Ето защо този иск следва да се уважи до установения размер от **1,94 лв.** и отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 6,65 лв. или за сумата от **4,71 лв.**, като неоснователен.

В заключение, съобразявайки доказателствата и в частност заключението по ССЧЕ, което съдът изцяло кредитира като обективно и компетентно, ответника дължи на ищеца сумата от общо **253,77 лв.**, от която сума **222,20 лв.** – главница за ТЕ за периода от 02.08.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 02.08.2022 г. до окончателното плащане; **12,97 лв.** – мораторна лихва върху главницата за ТЕ, дължима за периода 15.09.2020 г. до 07.04.2021 г.; **16,66 лв.** – главница за ДР, дължима за периода от 01.06.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 02.08.2022 г. до окончателното плащане; **1,94 лв.**, мораторна лихва върху главницата за ДР, дължима за периода от 15.09.2020 г. до 07.04.2021 г., до които размери искове се явяват основателни и доказани, и като такива ще следва да се уважат.

В останалата си част, поради погасяване на вземанията на ищеца поради изтекла давност и поради недоказаност, или за сумата от общо **531,21 лв. /430,46 лв.** за главницата за

ТЕ ; **75,01 лв.** – мораторната лихва върху главницата за ТЕ; **21,03 лв.** – главница за ДР и **4,71 лв.** – мораторна лихва върху главницата за ДР /- исковите следва да се отхвърлят, като неоснователни и недоказани.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски за производството имат и двете страни, но доколкото в производството ответника не е представляван от упълномощен представител, нито предоставената му правна помощ бе реализирана, то на същата не се дължат разноски, тъй като няма данни за реално извършени такива.

От своя страна ищецът е претендирал такива и е представил списък по чл. 80 от ГПК за извършени разноски в общ размер от 350 лв. По делото има и приложени доказателства за сторени такива от [***] в размер на 350,00 лв., от която сума 100,00 лв. за платена държавна такса и 250,00 лв. – депозит за възнаграждението на в.л. по ССчЕ. Отделно, предвид факта, че ищеца е представляван в производството от юрисконсулт, на същия му се дължи и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съгл. чл.78, ал.8 от ГПК, който съдът определя на **100,00 лв.** Така общия размер на разноските, сторени от ищеца в настоящото производство възлиза на сумата от **450,00 лв.**, от която на осн. чл.78, ал.1 от ГПК, с оглед уважената част от исковите му, му се следват разноски до размер от **145,48 лв.**

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ **М. Х. В.**, ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.к. [***], ул. [***] бл[***], вх. [***], а п.20 да **заплати** на [***], с ЕИК [***], представлявана от А. А. - изп. директор, сумите, както следва:

- **222,20 лв.** – главница за ТЕ представляваща стойност на доставена ТЕ до топлоснабден имот в гр. София, ж.к. [***], ул. [***] бл[***], вх. [***], а п.20 в периода от 02.08.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 02.08.2022 г. до окончателното плащане на задължението;

- **16,66 лв.** – главница за ДР, представляваща стойност на услугата по дялово разпределение, извършвана от ФДР в топлоснабден имот в гр. София, ж.к. [***], ул. [***] бл[***], вх. [***], ап.20 в периода от 01.06.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 02.08.2022 г. до окончателното плащане на задължението, като

ОТХВЪРЛЯ исковите за разликата до пълния им предявен размер или за сумата от **430,46 лв.**, представляваща главница за ТЕ, доставяна в периода от 01.05.2017 г. до 02.08.2019 г. и за сумата от **21,03 лв.** – представляваща главница за ДР, дължима за периода от 01.03.2018 г. до 31.05.2019 г., като неоснователни, поради погасяването им по давност.

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл.86 от ЗЗД **М. Х. В.**, ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.к. [***], ул. [***] бл[***], вх. [***], а п.20 да **заплати** на [***], с ЕИК [***], представлявана от А. А. - изп. директор, сумите, както следва:

- **12,97 лв.** – представляваща законна лихва за забава върху главницата за ТЕ от 222,20 лв., дължима за периода на забава от 15.09.2020 г. до 07.04.2021 г.;

- **1,94 лв.**, - представляваща законна лихва за забава върху главницата за ДР от 16,66 лв., дължима за периода на забава от 15.09.2020 г. до 07.04.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** искове по чл.86 от ЗЗД за разликата до пълните им предявени размери или за сумите от **75,01 лв.** – мораторна лихва върху погасената по давност главница за ТЕ от 430,46 лв. и **4,71 лв.** – мораторна лихва върху погасената по давност главница за ДР от 21,03 лв., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК, М. Х. В., ЕГН ***, с адрес в гр. София, ж.к. [***], ул. [***] бл[***], вх. [***], а п.20 да плати на [***], ЕИК [***], сумата от 145,48 лв., представляваща сторените от ищеца съдебни разноски в производството, съответно на уважената част от исковите.**

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца „[***] „**ЕООД**, с ЕИК [***] и седалище в гр. [***].

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____